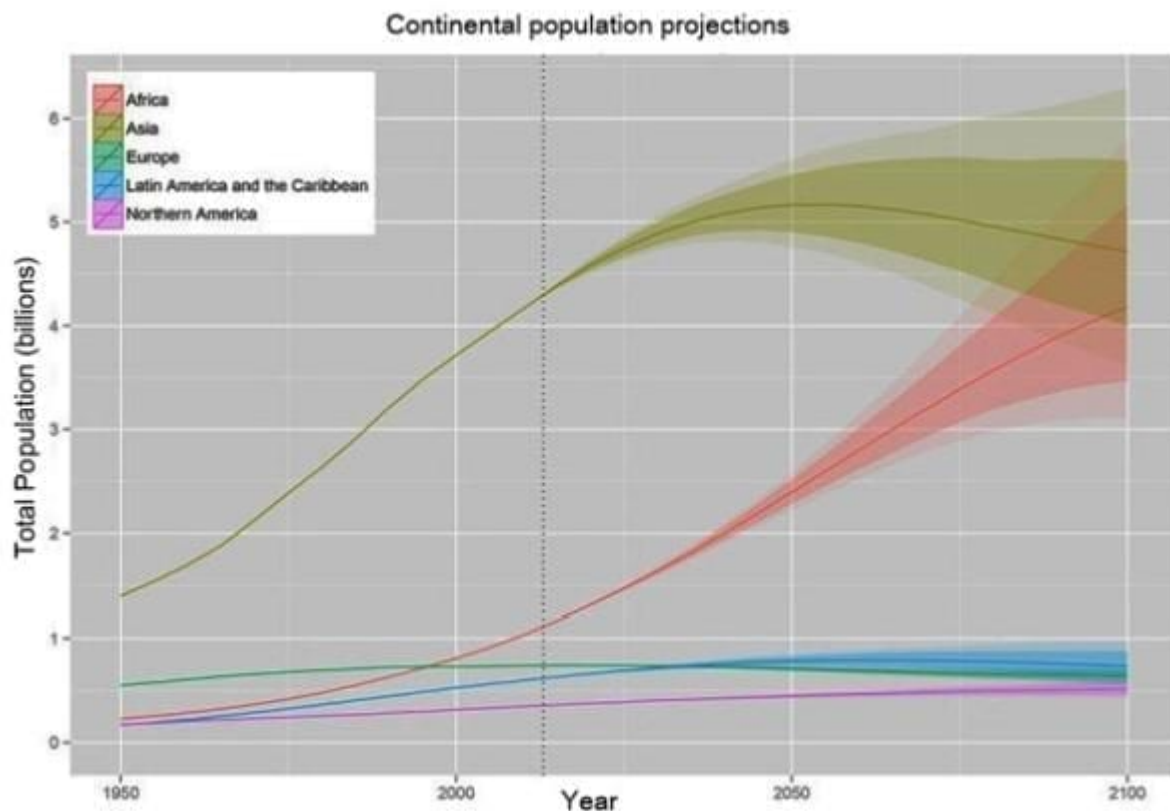




Bez radikální změny je systém odsouzen stát se globálním slumem, celoplanetární favelou.

Autor: Gregory Hood

Tato esej je pokračováním naší série článků věnovaných „nejdůležitějšímu grafu světa“. Položili jsme našim autorům následující otázku: „Co by bělošský Západ měl na základě této predikce podniknout – a co s ní skutečně uděláme?“ [Redakce American Renaissance]

V boji proti genocidě bělochů nejde „jen“ o přežití našich lidí a západní civilizace – ne, v sázce je mnohem víc: zachování možnosti lidského pokroku.

Víc než kdy předtím jsme se tak ocitli v pozici Nietzscheho provazochodce balancujícího nad propastí, který se pomalu blíží stavu blízkému božství – a současně je takřka nevyhnutelné, že padne do své zkázy v bezedné propasti. Pokrok medicínských technologií, kybernetika či potenciál internetu pro vědecké bádání a spolupráci nám přiblížily neuvěřitelné možnosti na dosah ruky. Soukromé lety do vesmíru, uměle posílené kognitivní schopnosti a dokonce

nesmrtelnost – o tom všem se otevřeně mluví jako o realistických vyhlídkách i pro dnes žijící lidi. A přesto, nalijeme-li si čistého vína, se jeví pravděpodobněji, že naše děti zdědí budoucnost se značně omezeným prostorem pro růst, civilizační počiny i lidskou velikost.

Medicinské technologie jsou skutečně asi tou nejlepší ilustrací volby, před níž svět stojí. Vědci dnes dokáží přímo modifikovat lidský genom a časem dost možná budou schopni předejít nebo vyléčit nemoci jako rakovina. Snadno si dovedeme představit, že budoucí generace budou na naše pokusy léčit rakovinu injekcemi radioaktivního jedu do těla nemocného hledět s podobně morbidní fascinací, jakou cítíme my při vzpomínce na léčení „pouštěním žilou“. Tyto moderní postupy jsou však samozřejmě nesmírně nákladné.

A přesto – zatímco dochází ke stále novým a novým průlomům v oblastech jako výzkum léčby rakoviny, naše společnost jako by nemoc, již se vědci pokoušejí vyléčit, přižívovala. Poptávka po co možná nejlevnějších potravinách pro průměrného spotřebitele, spojená s vládní podporou jistých producentů, podporuje trendy, které prokazatelně přispívají k rakovině. Obezita je stále běžnější a dokonce oslavovaná. Podniky smejí užívat nebezpečné a škodlivé látky, jen aby neohrožily své zisky – a náklady na léčbu nemocných padají na bedra daňových poplatníků.



Sebedestrukce je nedílnou součástí základního kódu systému. Honba za efektivitou a snižováním nákladů znamená průmyslové farmaření. Intenzivní obdělávání půdy je třeba

k vypěstování krmiv pro zvířata, která polykají koňské dávky antibiotik. Výsledkem je tak ztráta půdy a tím pádem i zvýšené životní náklady, a také vznik stále odolnějších mikrobů, jež jsou nebezpečím pro všechny obyvatele planety. **Davy imigrantů sice snad snižují náklady na pracovní sílu - ale zvyšují všechny ostatní.**

Entropie se vine celým naším společenským uspořádáním: Učitelé dlouhé roky studují, výdaje na vzdělání astronomicky rostou - a přesto naši vládcí předstírají šokované zděšení, když černoši a Hispánci nedosahují stejných výsledků jako běloši. **Vydržujeme si obří vojenskoprůmyslový komplex, který nás má ochránit před vnějšími hrozbami - abychom si pak tyto hrozby vědomě importovali do naší země a profesionály z bezpečnostních služeb, kteří na toto nebezpečí upozorňují, dokonce trestáme.**

Naše společnost připomíná potápějící se loď, jejíž posádka dostala rozkaz nesnažit se ucpat díry a dokonce ani nevytlévat vodu kyblíky, ale místo toho si ji navzájem po troškách přelívat dlaněmi. Když to podle všeho nepomáhá, přikazuje kapitán pomáhat v této činnosti dalším a dalším lidem - se zbraní u spánku. **Ať už tak jsou naši zákonodárci, vojáci i intelektuálové sebevíc inteligentní, oddaní a neúnavní, systém je odsouzen k tomu stát se globálním slumem, planetární favelou.**

Prvotní příčina je prostá - máme uvěřit lži o lidské rovnosti: že všechny rasy jsou si rovné potenciálem a inteligencí. **Na globální úrovni tak obětujeme kvalitu ve prospěch kvantity. Výjimečnost ve prospěch rovnostářství. První svět Třetímu.**

A samozřejmě, jelikož za skutečný pokrok bývá vždy zodpovědná jen hrstka výjimečných lidí, v konečném účtování tím činíme život horší pro všechny. S prudce rostoucí globální populací a zvyšujícími se nároky na potraviny, infrastrukturu i zdravotní péči bude k dispozici stále méně lidí schopných tyto statky produkovat. **Výsledkem bude takřka s jistotou posílení levicových politických hnutí se stále absurdnějšími požadavky na přerozdělení zbývajících zdrojů.**

K úniku z této sestupné spirály budeme potřebovat obyvatelstvo schopné přinášet jisté oběti, oddálit uspokojení svých okamžitých potřeb a rozpoznat škodlivé trendy, a tak zvrátit vývoj. Místo toho se nám ale dostane planety plné Afričanů.

Poafričtění planety donutí vyjít na světlo velkou lež o rasových vztazích: Lež o tom, že běloši mají prospěch z přítomnosti a vykořisťování nebělochů. **Pravdou totiž je, že z jejich přítomnosti žádný prospěch nemáme - to oni potřebují nás, ne my je.** Africká planeta učiní toto poznání až bolestně zjevným, s tím jak se z kompetentnosti, efektivity a relativně nízké míry korupce, které od svých vlád běloši očekávají, stanou polobáje zkazky zašlé minulosti, trochu jako vyprávění našich prarodičů o tom, jak nemuseli v noci zamykat dveře od svých domovů.

Většina bělochů, bez ohledu na to, co říkají před lidmi, celý život pracuje s cílem získat dost prostředků na to, vyhnout se životu v černošské čtvrti. Pokud se ale černošskou čtvrtí stane většina světa, nevídaně to zvýší nejen konkurenci, ale i atomizaci a vykořeněnost městských

profesionálů.

Rozhodnutí našich elit prosazovat masovou barevnou imigraci nevedlo k lepším vztahům mezi rasovými skupinami. Naopak pomohlo stvořit až překvapivě nepokrytou ideologii protibělošské nenávisti, šířené barevnými, kteří parazitují na lidech, jež nenávidí, a bílými odpadlíky, kteří výměnou za status a zisk ochotně zrazují své rodné. Jak nám říká Jean Raspail, zrádci byli vždycky. V budoucnosti jich bude ještě více.

Chudí, připomíná nám Kristus, tu vždycky budou s námi. Afrikanizace planety jejich řady značně rozhojní. Vždy tu ale budou také bohatí. Podobně jako ve filmu *Elysium* to budou ti, v jejichž rukou se zkoncentruje kontrola nad pokročilou technologií blízké budoucnosti. Na rozdíl od fiktivního světa filmu není příliš pravděpodobné, že by bohatí ospravedlňovali svou privilegovanost tvrzeními o své nadřazenosti. Místo toho budou nejspíš budoucí političtí a korporátní vládcí stejně jako hollywoodské celebrity dnes agresivně rovnostářství – alespoň na veřejnosti.

Tato vize světa jako ghetta má však i výjimku: Asii. **Čína energicky kolonizuje Černý kontinent, za ohlušujícího mlčení západních médií.** Budou-li stávající trendy pokračovat, ambiciózní a podnikaví běloši tak dost možná odejdou do Asie, jelikož tamější vlády nejsou podle všeho odhodlané za každou cenu dekonstruovat identitu svých zemí. Asijská touha zachovat si svou identitu může samozřejmě časem učinit takovýto únik nemožným.

Jen mentálně nemocný skutečně věří v tyto ideje, které ničí svět. Nikdo, když uslyší fatální diagnózu, totiž nevěří, že právě jemu by se *nemělo* dostat té nejlepší lékařské péče, protože peníze by bylo lépe vynaložit na záchranu hladovějících Afričanů. Nikdo není rovnostář, jakmile přijde na rozhodování o tom kde žít, kam budou jeho děti chodit do školy nebo koho si vezme.

Pokud neučiníme nic, bude budoucnost patřit těm, kteří nejagresivněji káží rovnost a zároveň se naprosto bezohledně vyhýbají jejím následkům. Ideálním lidským typem věku Vodnáře tak je sociopatický pokrytec. Neučiníme-li nic, promění naši vládcí afrikanizovaný svět budoucnosti v poušť – a nazvou to rovností. Nebude před ní úniku.

Úvaha Gregory Hooda *Global Demographics and White Survival: What Is to Be Done? Part V* vyšla na stránkách American Renaissance 1. listopadu 2017.